

NAJWAŻNIEJSZE STWIERDZENIA –
KONFERENCJA NA DZIEŃ PAMIĘCI NARODOWEJ 2020

Musimy ujrzeć sytuację panującą na świecie,
która jest wskazówką Bożego poruszania się na ziemi,
i wizję historii świata od wniebowstąpienia Chrystusa do zakończenia tego wieku;
musimy też współpracować razem z Panem,
żeby rozprzestrzeniać prawdę Pańskiego odzyskiwania
w formie przygotowania na Jego powrót
i trwać niezłomnie w modlitwie, podczas gdy rozpoznajemy „znaki czasów”.

Musimy zobaczyć duchową wizję Bożego tronu,
który stanowi centrum Bożego zarządzania w całym wszechświecie,
i uświadomić sobie, że suwerenny Bóg jest w stanie w pełni przeprowadzić to, co chce,
zgodnie z pragnieniem swego serca i zgodnie ze swoją wieczną ekonomią,
gdy sprawuje władzę ponad wszystkimi i ponad wszystkim.

Staniemy się dziś witalni,
jeśli odpowiemy na Pańskie wezwanie do tego, by być zwycięzcą;
zwycięzca to ktoś, kto jest witalny, a ten, kto jest witalny (żywy i aktywny), się modli.

Ślub Baranka stanowi wynik
ukończenia Bożej nowotestamentowej ekonomii, która polega na tym,
by za pośrednictwem Chrystusowego prawnego odkupienia i przez Jego organiczne zbawienie
w Jego boskim życiu uzyskać dla Chrystusa oblubienicę, kościół;
Pańskie odzyskiwanie służy przygotowaniu oblubienicy, którą tworzą wszyscy Jego zwycięzcy.

Plany poselstw
z konferencji na Dzień Pamięci Narodowej
22 – 25 maja 2020 r.

TEMAT OGÓLNY:

**SŁOWO W SAMĄ PORĘ
NA TEMAT SYTUACJI PANUJĄCEJ NA ŚWIECIE
I PAŃSKIEGO ODZYSKIWANIA**

Poselstwo pierwsze

**Sytuacja panująca na świecie wskazówką Bożego poruszania się na ziemi,
wizja historii świata od wniebowstąpienia Chrystusa do zakończenia tego wieku,
rozprzestrzenianie się prawd Pańskiego odzyskiwania
w formie przygotowania do Jego powrotu
oraz trwanie niezłomnie w modlitwie, podczas gdy rozpoznajemy „znaki czasów”**

Wersety biblijne: Dz 5:31; 17:26–27; Dn 2:31–45; Obj 6:1–8; 4:1–2; 1:10–11; Kol 4:2; Mt 24:3–14, 32–34.

- I. **Musimy przebywać w swoim duchu, żeby być ludźmi, którzy na ziemi mają Boże serce oraz przed którymi może się otworzyć niebo, byśmy zobaczyli Bożą wizję dotyczącą losu świata – Obj 1:10; 4:1–2; por. Rdz 28:12–17; Ez 1:1; Mt 3:16; Dz 7:56.**
- II. **Sytuacja panująca na świecie jest wskazówką Bożego poruszania się na ziemi – 5:31; 17:26–27; Dn 2:31–45:**
 - A. Bóg przygotował i dobrał wszystkie główne wydarzenia w historii ludzkości dla swego poruszania się na ziemi; ponieważ ma zrealizować zamiśl z ludźmi na ziemi, z pewnością posiada suwerenną władzę do pokierowania sytuacją w tej historii ludzkości; przykładowo, ze względu na rozprzestrzenianie się i ostatni etap Jego odzyskiwania – zbudowanie Ciała w formie przygotowania oblubienicy – Bóg w swej suwerenności przygotował, zachował i pobłogosławił Stany Zjednoczone – Dz 17:26; 5:31; Rz 12:4–5; Obj 19:7.
 - B. Cała sytuacja panująca na świecie z towarzyszącymi jej „bólami porodowymi” służy zakończeniu ponownego utworzenia Izraela, jak również całkowitemu ukończeniu porodu powszechnego nowego człowieka – Mt 24:32–34; Mk 13:8; Dn 12:1–2; Obj 12:1–2, 5.
 - C. Wizja wielkiego ludzkiego posągu w drugim rozdziale Księgi Daniela to wizja tego, „co nastąpi przy końcu dni” (w. 28); to prorocza ilustracja historii ludzkich rządów, suwerennie przygotowana przez Pana ze względu na realizację Jego ekonomii (w. 31–35):
 1. Głowa ze złota (w. 36–38), odpowiadająca pierwszej bestii w 7:3–4, oznacza Nabuchodonozora, założyciela i króla Babilonu.
 2. Pierś i ramiona ze srebra (2:39a), odpowiadające drugiej bestii w 7:5, oznaczają Medo-Persję.
 3. Brzuch i biodra z brązu (2:39b), odpowiadające trzeciej bestii w 7:6, oznaczają Grecję włącznie z Macedonią.
 4. Golenie z żelaza i stopy częściowo z żelaza, a częściowo z gliny (2:33), odpowiadające czwartej bestii w 7:7–8, oznaczają Cesarstwo Rzymskie z jego dziesięcioma ostatnimi królami (2:40–44a; 7:7–11, 19–26; Obj 17:7–13).
 5. Wprawdzie kształt i wygląd Cesarstwa Rzymskiego zniknął, jednak jego kultura, duch i esencja trwają do dziś; na początku wielkiego ucisku (Mt 24:21) kształt i wygląd tego cesarstwa powróci pod panowaniem Antychrysta (Dn 7:12).
 - D. Dziesięciu królów z ich królestwami, których przedstawia w formie typu dziesięć palców wielkiego posągu z drugiego rozdziału Księgi Daniela, połączy się razem pod panowaniem Antychrysta; będzie on ostatnim cesarzem wskrzeszonego Cesarstwa Rzymskiego; wszystko to wydarzy się w Europie – Obj 17:10–14:
 1. Tajemnica bezprawia działa dzisiaj wśród narodów i w społeczeństwie; kulminacją tego bezprawia będzie człowiek bezprawia, Antychryst – 2 Tes 2:3–10.

2. Antychryst będzie mocą szatana, jego ucieleśnieniem; będzie prześladował i niszczył Boży lud – zarówno Żydów, którzy boją się Boga, jak i chrześcijan, którzy wierzą w Chrystusa – Dn 8:24; Obj 12:17; 13:7.
 3. Antychryst zburzy i zdewastuje Bożą świątynię oraz Boże miasto; rzuci prawdę na ziemię – Dn 9:27; 8:12.
 4. Antychryst będzie wykazywał się wielką przenikliwością w postrzeganiu rzeczy i będzie wypowiadał słowa przeciw Najwyższemu – 7:8, 20, 25.
 5. Antychryst wycieńczy świętych Najwyższego; musimy opierać się i sprzeciwiać taktykom szatana, które nas stopniowo, wielokrotnie, często i codziennie wycieńczają – w. 25; Mt 24:12; Sdz 16:16; Ef 6:11–13.
 6. Szatan i Antychryst chcą tego, by dusze ludzi służyły za narzędzia ich działań w ostatnim wieku – Obj 18:11–13; 2 Tm 3:5; por. Za 12:1.
- E. Gdy Chrystus jako kamień odcięty przez Boga pojawi się ze swymi zwycięzcami – zbiorowy Chrystus – uderzy w dziesięciu królów i Antychrysta (Obj 19:11–21) i tym samym rozkruszy wielki posąg, od palców u nóg po głowę (Dn 2:35).
- F. Zanim Antychryst zostanie starty w proch i okaże się całość ludzkich rządów, Pańskie odzyskiwanie musi się rozprzestrzenić do Europy i tam się zakorzenić; Europa, w świetle zwieńczenia wypełnienia wizji związanej z wielkim ludzkim posągiem w drugim rozdziale Księgi Daniela, jest znacznie ważniejsza niż jakikolwiek inny kraj czy rasa: starcie w proch dwóch stóp wielkiego ludzkiego posągu będzie starciem wszystkich ludzkich rządów – w. 34–35.
- G. Gdy Chrystus przyjdzie i pokona Antychrysta oraz zetrze w proch ogół ludzkich rządów, zbiorowy Chrystus – Chrystus ze swoją zwycięską oblubienicą – stanie się wielką górą, która zapełni całą ziemię i uczyni ją Bożym królestwem; królestwo to znajdzie zwieńczenie w Nowej Jerozolimie – ostatecznym i wieńczącym kroku boskiej historii – Obj 20:4, 6; 21:10.

III. Pierwsze cztery pieczęcie otwarte przez Boga-Baranka przekazują nam wizję historii świata od wniebowstąpienia Chrystusa do końca tego wieku (por. 4:1–2; 5:1–14); pokazują nam, że zaraz po Jego wniebowstąpieniu (Mk 16:19–20) rozpoczął się wyścig czterech koni trwający przez cały wiek kościoła aż do powrotu Chrystusa:

- A. Pierwsza pieczęć to biały koń i jego jeździec, co oznacza rozprzestrzenianie się ewangelii – Obj 6:1–2:
1. Łuk bez strzał oznacza, że walka Chrystusa o ukonstytuowanie ewangelii pokoju została zakończona i że zostało odniesione zwycięstwo; korona oznacza, że ewangelia została ukoronowana chwałą Chrystusa – 2 Kor 4:4.
 2. Wyruszył zwyciężając oznacza, że ewangelia idzie naprzód wraz z Chrystusem, by zwyciężać wszelką opozycję i atak – Obj 6:2.
 3. Zwycięzcy, którzy głoszą ewangelię chwały Chrystusa, stają się jeźdźcami na białym koniu – Ef 3:8–11; Rz 1:1; Obj 19:11, 13–14.
- B. Druga pieczęć to czerwony koń i jego jeździec, co oznacza rozprzestrzenianie się wojny – 6:3–4:
1. Czerwony oznacza przelanie krwi, a wielki miecz – broń do walki.
 2. Zabrać pokój z ziemi oznacza, że na ziemi trwa wojna; aby ludzie siebie nawzajem zabijali oznacza, że ludzie będą walczyć przeciwko sobie nawzajem – w. 4; Mt 24:7.
- C. Trzecia pieczęć to czarny koń i jego jeździec, co oznacza rozprzestrzenianie się głodu – Obj 6:5–6:
1. Waga używana do ważenia cennych przedmiotów jest tutaj użyta do ważenia pokarmu, co oznacza jego niedostatek; kwarta pszenicy – dobra zapłata za dzień pracy, i trzy kwarty jęczmienia, również dobra zapłata za dzień pracy (Mt 20:2), oznaczają wysoką cenę za pokarm w czasie jego niedostatku.
 2. Nie krzywdź oliwy i wina (oliwa i wino służą zadowoleniu człowieka – Ps 104:15 – zawsze jest ich niedostatek i stają się one cenne w czasie głodu) oznacza nastanie głodu.

D. Czwarta pieczęć to blady koń i jego jeździec, co oznacza rozprzestrzenianie się śmierci – Obj 6:7–8:

1. Kolor blady oznacza kolor na twarzy dotkniętych zarazą; Hades idący za Śmiercią oznacza to, że Hades przyjmuje i przetrzymuje tych, których śmierć zabiła.
2. Śmierci i Hadesowi dana jest władza nad czwartą częścią ziemi, by zabijać mieczem, głodem, śmiercią i przez dzikie zwierzęta ziemi – por. w. 9–11; Łk 18:1–2, 7–8.

IV. Szerzenie się prawd Pańskiego odzyskiwania będzie przygotowaniem do Pańskiego powrotu, dzięki któremu nastąpi odzyskanie i przywrócenie nie tylko Izraela, lecz także całego stworzenia – Mt 24:14; 28:19; 19:28; Iz 11:9; por. Obj 5:6–8:

A. Tuż po wniebowstąpieniu Chrystusa te cztery rzeczy – ewangelia, wojna, głód i śmierć – zaczęły swój bieg, niczym jeźdźcy na czterech koniach, i nie zatrzymają się, dopóki On nie powróci – 6:1–8:

1. Rozprzestrzenianie, bieg i wyścig ewangelii królestwa po całej zamieszkałej ziemi stanowi jądro boskiej historii w historii ludzkości – Mt 24:14.
2. Ewangelia królestwa, którą oznacza biały koń pierwszej pieczęci w Księdze Objawienia 6:1–2, będzie głoszona na całej ziemi na świadectwo dla wszystkich narodów przed końcem tego wieku, czasem wielkiego ucisku.

B. Nie głosimy ewangelii częściowej, lecz pełną ewangelię, która obejmuje wszystko od Ewangelii Mateusza po Księgę Objawienia – ewangelię wiecznej Bożej ekonomii, polegającej na udzielaniu się Boga w Chrystusie jako Duchu wybranym Bożym ludziom za sprawą Jego prawnego odkupienia i dzięki Jego organicznemu zbawieniu w celu zbudowania Jego Ciała w kościołach miejscowych, żeby zwieńczyć Nową Jerozolimę – Jego oblubienicę, żonę – ze względu na Jego wieczny wyraz – 1 Tm 1:3–4; Rz 1:1; 5:10; Obj 1:10–11; 21:2–3, 9–11; 22:1–2.

C. Ewangelia tak naprawdę obejmuje wszystkie boskie prawdy; cały Nowy Testament jest ewangelią; Stary Testament stanowi typ Nowego Testamentu, który jest ewangelią, możemy więc powiedzieć, że ewangelia obejmuje całą Biblię.

D. Jedynym Bożym zamysłem w tym wieku jest to, by była głoszona ewangelia tak, aby kościół jako Ciało Chrystusa był budowany i zwieńczył Nową Jerozolimę – Ef 3:8–11.

E. Niech Pan złoży na nas brzemień uczenia się boskich prawd ewangelii i rozprzestrzeniania ich wszędzie ze względu na Jego odzyskiwanie – Iz 11:9; Dn 11:32b–33; 2 Tm 2:21.

V. W obecnych warunkach, jakie panują na świecie, musimy poświęcić siebie i trwać niezłomnie w modlitwie, podczas gdy rozpoznajemy „znaki czasów” – Dz 6:4; Kol 4:2; Mt 16:3; Łk 21:24–36; Mt 24:3–14, 32–34; Rz 13:11–14:

A. Musimy sobie uświadomić, że znajdujemy się w samym środku „bólów porodowych” (Mt 24:8, 32–34), że „blisko jest królestwo Boga” (Łk 21:31) i dlatego zanosimy ostatnią modlitwę z Biblii – „Przyjdź, Panie Jezu!” (Obj 22:20); cała Biblia kończy się pragnieniem, by Pan przyszedł, wyrażonym w postaci modlitwy (por. Pnp 8:13–14; 2 Tm 4:8; Dz 26:16); przyście Chrystusa będzie Jego obecnością (gr. parusia) wśród Jego ludu (Mt 24:3; Dz 26:15–16; Mk 13:8; J 14:21, 23).

B. Musimy się modlić, mając pełną świadomość tego, jak Bóg patrzy na historię ludzkości: widzieć, że wojna, głód i śmierć przyspieszają ewangelię, a nawet maksymalnie ją potęgują, jak również widzieć, że musimy zyskać Boga w najpełniejszym stopniu, żeby zrealizować cel Jego boskiej ekonomii – Flp 3:8, 12–14:

1. Gdy szatan zbuntował się przeciwko Bogu, Bóg go potępił i wydał na niego wyrok, ale w swej mądrości i suwerenności jeszcze w pełni nie wykonał nad nim tego sądu; wyznaczył szatanowi jakiś ograniczony czas na wykonanie czegoś, co zaspokoi pewne potrzeby od strony negatywnej w wypełnieniu Jego ekonomii – Hi 1:6–8; 2:1–6; por. J 12:31.
2. Księga Hioba ukazuje nam, że Bóg za pośrednictwem szatana, „brzydkiego narzędzia”, starł Hioba na dwa sposoby: odzierał go i pochłaniał; odzieranie Hioba i pochłanianie go przez Boga miały go zetrzeć, żeby Bóg zdobył jego, a on zdobył więcej Boga; nasz ze-

- wewnętrzny człowiek niszczeje, aby nasz wewnętrzny człowiek mógł być odnawiany dzień po dniu — Flp 3:8–10; 2 Kor 4:16–18.
3. Cierpienia, przez jakie przechodził Hiob, nie były Bożym sądem, ale odzieraniami, pochłanianiami i ścieraniem przez Boga, żeby miał On podstawę oraz sposób do odbudowania go samym sobą i uczynienia go Bogiem-człowiekiem, nowym człowiekiem w nowym Bożym stworzeniu — 5:17; Ga 6:15.
 4. To za sprawą odzierania, pochłaniania i ścierania Bóg udziela się tym, którzy Go kochają i poszukują — Hi 10:13; Ef 3:9; por. J 3:6; Flp 3:3.
 5. Bóg postępuje ze swym świętym ludem w określony sposób, by osiągnąć pewien cel: pragnie, żeby lud ten opróżnił się ze wszystkiego i przyjął Go jako swój zysk; pragnieniem Jego serca jest to, byśmy zyskali Go w pełni jako życie, zaopatrzenie w życie i wszystko dla nas, co znajdzie swe ostateczne zwieńczenie w Nowej Jerozolimie — Rz 8:28–29.
 6. Księga Hioba pod koniec mówi nam, że Hiob ostatecznie zobaczył Boga; w sensie nowotestamentowym zobaczyć Boga to zyskać Go; zobaczyć Boga to inaczej być przeobrażonym w chwalebny obraz Chrystusa, Boga-człowieka, dzięki czemu możemy Go wyrażać w Jego życiu i reprezentować w Jego władzy — 42:5–6; 2 Kor 3:18.
 7. Im bardziej widzimy Boga, znamy Go i kochamy, tym więcej odczuwamy do siebie odrazy i tym więcej zapieramy się siebie — Mt 16:24; Łk 9:23; 14:26.
- C. W świetle modlitwy Salomona w Pierwszej Księdze Królewskiej 8:48 zawsze musimy się modlić w kierunku Ziemi Świętej, symbolizującej Chrystusa jako działo przyznane wierzącym przez Boga (Pwt 8:7; Kol 1:12); w kierunku świętego miasta, oznaczającego Boże królestwo w Chrystusie (Ps 48:2–3); i w kierunku świętej świątyni, oznaczającej Boży dom, kościół na ziemi (Ef 2:21; 1 Tm 3:15):
1. Daniel otwierał okna w stronę Jerozolimy i modlił się trzy razy dziennie; poprzez swe wierne kanały modlitwy Bóg realizuje swą ekonomię ze swymi wybranymi ze względu na przyjście Chrystusa — Dn 6:11; Dz 2:42; 6:4.
 2. Bóg usłyszysz nasze modlitwy, skierowane do Niego, gdy będą one zwrócone w kierunku Chrystusa, królestwa Bożego i Bożego domu — celu w wiecznej Bożej ekonomii; oznacza to, że nasza modlitwa zawsze powinna być skierowana na Boże interesy, czyli na Chrystusa i kościół — Boże interesy na ziemi — ze względu na wypełnienie Bożej ekonomii.

**Zobaczyć wizję Bożego tronu,
duchowej sceny skrywającej się za sytuacją panującą na świecie
i Chrystus jako centrum Bożego zarządzania**

Wersety biblijne: Dn 4:14, 23, 31–34; 7:9–10; 10:4–21; Obj 1:4–5; 4:5; 5:6.

I. Musimy zobaczyć duchową wizję Bożego tronu, który stanowi centrum Bożego zarządzania w całym wszechświecie – Obj 4:2; 5:1; Ez 1:26:

A. Jako Ten, który jest suwerenny, Bóg jest w pełni w stanie przeprowadzić to, co chce, zgodnie z pragnieniem swego serca i zgodnie ze swoją wieczną ekonomią – Obj 4:11; Dn 4:32; Rz 9:19–24.

B. Bóg na tronie ukryty jest za kulisami i sprawuje władzę ponad wszystkimi i ponad wszystkim – Iz 6:1; 1 Krl 22:19:

1. Wszystko w dzisiejszej sytuacji panującej na świecie jest wynikiem decyzji podjętej na tronie.

2. Bez decyzji podjętej na Bożym tronie nic nie może się wydarzyć – Hi 1:6–12; 2:1–6.

C. Księga Objawienia jest księgą o Bożym zarządzaniu, odsłaniającą Boży tron służący boskiemu zarządzaniu we wszechświecie – 4:2; 5:1; 6:16; 7:9; 8:3; 21:5:

1. Tron w Księdze Objawienia 4 i 5 jest tronem boskiej władzy.

2. Tron jest z pozoru niewidzialny i człowiek nie uświadamia sobie jego istnienia, w rzeczywistości jednak, ukryty za kulisami, sprawuje władzę ponad wszystkimi i ponad wszystkim.

D. Księga Daniela pokazuje, że wszyscy królowie i królestwa świata poddani są Bożemu zarządzaniu – 7:9–10; 2:34–35:

1. Wszystkie ludzkie rządy od Nimroda do Antychrysta są i będą dalej podlegały władzy niebios sprawowanej przez Boga niebios – 7:9–12.

2. Bóg sprawił, że Nabuchodonozor się dowiedział, iż jest niczym i że potężny Bóg – Władca nad królestwem ludzi, Ten, który przekazuje królestwo komu chce – jest wszystkim – 4:31–34.

3. Cała sytuacja na świecie podlega rządowi niebios, sprawowanemu przez Boga niebios – w. 23.

E. Rządy niebios sprawowane przez Boga niebios nad wszystkimi ludzkimi rządami na ziemi są zgodne z wieczną Bożą ekonomią; polega ona na tym, żeby Chrystus położył kres staremu stworzeniu, co służy zrodzeniu nowego stworzenia, oraz obalił i stał ogół ludzkich rządów, a także ustanowił wieczne Boże królestwo – 2:37, 44; 4:14; Obj 11:15.

II. Rozdział dziesiąty Księgi Daniela przedstawia wizję duchowej sceny skrywającej się za sytuacją panującą na świecie:

A. W duchowym świecie Chrystus jest Pierwszym; dlatego w dziesiątym rozdziale jest wymieniony jako pierwszy – w. 4–9:

1. Znakomity Chrystus, centrum i pełny zakres Bożego poruszania się, jako człowiek ukazał się Danielowi, żeby wyrazić mu uznanie, udzielić pociechy, zachęty, nadziei i stabilności.

2. Chrystus, którego ujrział Daniel, jest drogocenny, wartościowy, kompletny i doskonały:

a. Jako Jahwe, który stał się człowiekiem, jest centrum i pełnym zakresem Bożego poruszania się, żeby zrealizować Jego ekonomię.

b. Jako Kapłan troszczy się o nas, a jako Król włada nad nami – w. 5.

c. Chrystus ukazał się Danielowi w swojej drogocенności i godności, w swojej jasności, żeby świecić na ludzi, i w swoim oświecającym wglądzie, żeby badać i osądzać – w. 6a–c.

d. Chrystus ukazał się w poświęceniu swego dzieła i poruszania się oraz w silnym przemawianiu służącym osądzeniu ludzi – w. 6d–e.

- B. Duchowa scena przedstawiona w dziesiątym rozdziale Księgi Daniela obejmuje zarówno dobre, jak i złe duchy, biorące udział w niewidzialnej duchowej wojnie – w. 12–13, 20–21:
 - 1. Gdy Daniel się modlił (w. 2–3), w powietrzu toczyła się duchowa walka między dwoma duchami, jednym należącym do szatana, a drugim – do Boga.
 - 2. To ważne, żebyśmy zobaczyli, iż za kulisami toczy się duchowa walka, niewidzialna dla ludzkich oczu.
- C. Kiedy toczy się walka między ludzkimi rządami, Bóg za kulisami kieruje sytuacją na świecie – 7:10.

III. Chrystus stanowi centrum Bożego zarządzania zgodnie z wieczną Bożą ekonomią – Obj 5:6; 22:1:

- A. Chrystus we wniebowstąpieniu został wprowadzony na tron, żeby wykonał Boże zarządzanie, przeprowadził działania Boga związane z Jego rządami – Hbr 12:2; Obj 3:21; 22:1; 5:6:
 - 1. Ten, który siedzi na tronie, jest nie tylko Bogiem, lecz także człowiekiem; jest Bogiem-człowiekiem, człowiekiem-Bogiem, zespoleniem Boga z człowiekiem – Dz 7:56.
 - 2. Kiedy Pana Jezusa ukrzyżowano i pogrzebano, Bóg wskrzesił Go i posadził po swej prawej ręce i uczynił Go Panem całego wszechświata – 2:34–36; Flp 2:5–11.
- B. Chrystus osadzony na tronie, niebiański Zarządca w powszechnych Bożych rządach jest godnym Barankiem-Lwem, zwycięskim Odkupicielem – Obj 5:1–14:
 - 1. Jako Lew jest Wojownikiem, walczącym z wrogiem, szatanem; jako Baranek jest Odkupicielem – w. 5–6.
 - 2. Ponieważ Chrystus rozwiązał problemy związane z buntem szatana i upadkiem człowieka, jest godny otworzyć zwój Bożej ekonomii – w. 1–7.
 - 3. Baranek, Odkupiciel, Ten, którego zabito na krzyżu za nasze grzechy, znajduje się teraz na tronie i realizuje Boże zarządzanie nad całym wszechświatem.
 - 4. Musimy sobie uświadomić, że Pan wszechświata jest człowiekiem, Bogiem-człowiekiem, człowiekiem-Bogiem – Ez 1:26.
- C. W swoim wniebowstąpieniu i osadzeniu na tronie Chrystus jest Władcą królów ziemi – Obj 1:5:
 - 1. To, że Chrystus jest Władcą królów, oznacza, iż znajduje się znacznie wyżej niż ziemscy władcy – Ef 1:20–22; Flp 2:9–11.
 - 2. Ziemscy władcy nie są prawdziwymi władcami; Chrystus, Król królów i Pan panów jest prawdziwym Władcą – Obj 19:16.
 - 3. Chrystus realizuje Boże zarządzanie jako Władca królów ziemi za pośrednictwem siedmiu Duchów Bożych, które płoną przed tronem Boga – 1:4; 4:5; 5:6:
 - a. Wszyscy światowi władcy podlegają płonięciu siedmiu Duchów – 1:5.
 - b. Sytuacja panująca na świecie i sprawy międzynarodowe podlegają płomieniowi płonących siedmiu lamp ognistych, siedmiu Duchów Bożych – 4:5.
 - c. Musimy sobie uświadomić, że siedem Duchów Bożych płonie przed tronem nie tylko w związku z kościołami, lecz także w związku z sytuacją na świecie ze względu na kościół – 1:4–5, 11; 22:16.

Historia wszechświata zgodna z Bożą ekonomią – boska historia w obrębie historii ludzkości

Wersety biblijne: J1 1:4; 2:28–32; 3:11–21; Ef 3:16–21; 4:15–16; Obj 19:7–9; 22:17a.

I. W tym wszechświecie dzieją się dwie historie: historia człowieka, historia ludzkości, i historia Boga, boska historia; pierwsza jest niczym zewnętrzną skorupką, a druga – jądro w niej:

A. Musimy wyraźnie zobaczyć boską historię w obrębie historii ludzkości – J1 1:4; 2:28–32; 3:11–21:

1. Historia człowieka, historia świata, fizyczna historia ludzkości jest czymś zewnętrznym; boska historia, historia Boga z człowiekiem i w człowieku jest czymś wewnętrznym; to kwestia tajemnicy Trójjedynego Boga w ludzkości – 1 Tm 3:15–16:

a. Przed Chrystusowym wcieleniem Bóg poruszał się razem z ludźmi i pośród nich; nie było to jednak Jego bezpośrednie poruszanie się w celu realizacji Jego wiecznej ekonomii dla Chrystusa i kościoła; miało ono charakter pośredni i realizowało się w Jego starym stworzeniu w celu przygotowania do bezpośredniego poruszania się w nowym stworzeniu ze względu na Jego wieczną ekonomię.

b. Boża historia składa się z dwóch części: historii Boga wraz z człowiekiem, którą znajdujemy z Starym Testamencie, i historii Boga w człowieku, którą znajdujemy w Nowym Testamencie.

c. Boża historia w człowieku rozpoczyna się od wcielenia i przebiega przez Boże procesy wcielenia, ludzkiego życia, ukrzyżowania, zmartwychwstania i wniebowstąpienia; Księga Ozeasa 11:4 mówi, że są to więzy człowieka, więzy miłości.

2. Boska historia, historia Boga w człowieku przebiegała od wcielenia Chrystusa poprzez Jego wniebowstąpienie i stanie się życiodajnym Duchem, a dalej dzieje się w nas, których On zamieszkuje za sprawą organicznego Bożego zbawienia odrodzenia, uświęcenia, odnowienia, przeobrażenia, upodobnienia i otoczenia chwałą, żeby uczynić nas chwalebnią oblubienicą Chrystusa – Rz 5:10; Ef 5:27; Obj 19:7–9.

3. To osiąga kulminację w Chrystusie jako Duchu, który jest przetworzonym i zwieńczonym Trójjedynym Bogiem, poślubiającym kościół, oblubienicę, przetworzonego i przeobrażonego trójczęściowego człowieka – 22:17a.

4. Gdy Pan powróci spotkają się dwie postaci – Antychryst, postać z zewnętrznej historii ludzkości, i Chrystus, Postać z wewnętrznej boskiej historii – 2 Tes 2:2–8:

a. Chrystus powróci, zstępując ze swymi zwycięzcami, którzy będą Jego armią (J1 3:6), by pokonać Antychrysta i jego armię (Obj 19:11–21).

b. Gdy Postać z boskiej historii pokona postać z historii ludzkości, przyjdzie tysiącletnie królestwo, a to królestwo znajdzie swe zwieńczenie w Nowej Jerozolimie – ostatecznym i wieńczącym kroku boskiej historii – 20:4, 6; 21:10.

B. Musimy zastanowić się, czy żyjemy jedynie w historii ludzkości, czy też w boskiej historii – 1:11, 20; 12:11; 14:4b; 19:7:

1. Wszyscy narodziliśmy się w historii ludzkości, ale narodziliśmy się na nowo, zostaliśmy odrodzeni, w boskiej historii – J 3:6.

2. Jeśli żyjemy w świecie, to żyjemy jedynie w zewnętrznej historii ludzkości – Rz 12:1–2; 1 J 2:15–17.

3. Jeśli nasze życie codzienne przebiega w kościele, żyjemy w wewnętrznej boskiej historii – 1 Kor 1:2.

4. Jako powiększenie przejawu Chrystusa kościół stanowi część boskiej historii w zewnętrznej historii ludzkości – 1 Tm 3:15–16:

a. W życiu kościoła Boża historia jest naszą historią; Bóg i my mamy jedną historię, boską historię; nasz Bóg ma wspañałą historię, która obejmuje nas; Boża historia stała się naszą historią, ponieważ On jest z nami w związku – 1 Kor 6:17.

- b. Cokolwiek Bóg uczynił, cokolwiek czyni i cokolwiek uczyni w swojej historii – to wszystko służy naszemu chrześcijańskiemu życiu i życiu kościoła.
- C. „Nasze codzienne życie, codzienne postępowanie, nauka, praca i interesy muszą stanowić część Bożej historii w Bożym wspaniałym i znakomitym poruszaniu się dzisiaj na ziemi. [...] Musimy być jedno z Bogiem w Jego historii, który porusza się w swych kochających zwyciężcach i ich wzmacnia; to znaczy, że musimy być jedno z Bogiem w życiu, w rzeczach i sprawach codziennych i we wszystkich naszych działaniach, jakie podejmujemy dzisiaj na tej ziemi! Musimy pisać dzisiejszą Bożą historię!” (Life–study of Joshua, s. 3).
- II. W boskiej historii odzyskuje się dzisiaj Bożą ekonomię, która skupia się na centralnym Bożym dziele, polegającym na tym, by Bóg wbudował się w Chrystusie w swój wybrany i odkupiony lud, czyniąc siebie jedno z nim, żeby uzyskać swój wyraz – Ef 3:16–17a; 4:4–6:**
- A. Ostateczne poruszanie się Boga w Jego odzyskiwaniu, mające zrealizować Jego ekonomię polega na wbudowaniu się Ojca, Syna i Ducha w nas i staniu się naszym życiem, żebyśmy jako Ciało, kościół, mogli przejawiać Boga naszym życiem i Go wyrażać – 3:16–21; 4:4–6, 15–16.
- B. Boża ekonomia polega na uczynieniu Chrystusa wszystkim, uczynieniu Go centrum i zakresem wszystkiego ze względu na wytworzenie Bożego przyrostu, Jego powiększenia, którym jest kościół; Boży przyrost, powiększenie, to pełnia Boga służąca Jego wyrazowi – Kol 1:18; 2:19; 3:10–11; Ef 3:19.
- C. W swojej ekonomii Bóg chce wybudować się w człowieka, żeby być z nami jedno, być naszym życiem, zaopatrzeniem w życie i wszystkim oraz żebyśmy stanowili Jego wyraz; Bóg zamierzył zatem w swojej ekonomii, że będzie miał zbiorową całość złożoną z Boga i człowieka, która będzie Jego wyrazem na wieki – 4:4–6.
- D. Zgodnie ze swoją ekonomią Bóg będzie panował nad światem, doprowadzi do sytuacji, w której Izrael będzie Jego wybranką, zdobędzie kościół jako swój tajemniczy lud, a narody staną się ludami w wiecznym Bożym królestwie; jeśli to zobaczymy, będziemy wiedzieli, w jakim miejscu się znajdujemy i poznamy znaczenie ludzkiego życia – 2 Tm 1:9; Rz 8:28–30.
- E. Musimy mieć jasną wizję Bożej ekonomii, żeby ta wizja nami rządziła, sprawowała nad nami kontrolę, kierowała nami, zachowywała nas i chroniła; dzisiaj w Pańskim odzyskiwaniu musimy być silni i niezachwiani co do tej wizji Bożej ekonomii – Dz 26:19; Prz 29:18a.
- F. Ostateczne Boże poruszanie się polega na tym, by Chrystus, tajemnica Boga, wszedł w nas jako nasze życie, żebyśmy stali się Jego żywymi członkami i utworzyli Jego Ciało, będące pełnią Tego, który napęłnia wszystko we wszystkich – Kol 2:2; 1:27; 3:4; 2:19; Ef 1:22–23:
1. Ci, którzy żyją Chrystusa, którzy żyją w duchu, są zbiorowo faktycznym Ciałem Chrystusa; są również jedynym nowym człowiekiem w rzeczywistości, nowym stworzeniem, którego nowe codzienne życie wyraża Trójjedynego Boga – 4:16, 24.
 2. Na koniec życie Ciała osiągnie rzeczywistość, przedstawioną w dwunastym rozdziale Listu do Rzymian, a to stanie się przygotowaniem oblubienicy na powrót Pana – Obj 19:7.
 3. „Nieśmy brzemień ostatecznego Bożego poruszania się. Wówczas zobaczymy, że będzie z nami Boża jedność, a nasze codzienne życie nie będzie stanowiło problemu” (*The World Situation and God’s Move*, s. 43).
 4. „Powstańmy i opowiedzmy się za Pańskim odzyskiwaniem. To ostateczny czas, w którym Bóg spełni swój zamysł i sprowadzi Pana” (s. 58).

Modlić się wytrwale z Bogiem, który jest naszą wiarą

Wersety biblijne: Mk 11:20–24; Łk 18:1–8; Obj 8:3–5.

- I. W Ewangelii Marka 11:20–24 Pan Jezus uczył swoich uczniów modlić się przez wiarę o to, by wykonała się Boża wola zgodna z Jego ekonomią:**
- A. Kiedy ten, kto się modli, jest zespolony z Bogiem i jest z Nim jedno, Bóg staje się jego wiarą; to właśnie znaczy mieć wiarę w Boga – w. 22.
 - B. Tylko modlitwy, które wynikają z wiary, poruszają Boga; bez wiary modlitwa jest bezskuteczna – w. 23.
 - C. Wiara polega na tym, że wierzymy, iż już otrzymaliśmy to, o co prosimy – w. 24:
 - 1. W świetle Pańskich słów powinniśmy wierzyć, że już otrzymaliśmy, a nie że dopiero otrzymamy.
 - 2. Mieć nadzieję to inaczej spodziewać się czegoś w przyszłości; wierzyć to uważać, że już coś się dokonało.
 - 3. Wiara nie polega jedynie na wierzeniu, iż Bóg jest w stanie danej rzeczy dokonać albo że jej dokona, lecz także, że już jej dokonał.
 - D. Modlitwa z Ewangelii Marka 11:20–24 to modlitwa, której towarzyszy władza; modlitwa taka skierowana jest nie do Boga, lecz do „tej góry” – w. 23:
 - 1. Modlitwa, której towarzyszy władza, nie prosi Boga o to, by coś uczynił, lecz sprawuje Bożą władzę i z niej korzysta, by uporać się z problemami i z tym, co należy usunąć – Za 4:7; Mt 21:21.
 - 2. Bóg zlecił nam nakazywać to, co On sam nakazał i wydawać rozkaz temu, czemu On wydał rozkaz – 17:20.
 - 3. Modlitwa z władzą to modlitwa, w której każemy odejść temu, co stoi nam na zawadzie.
 - 4. Kościół może modlić się w taki sposób, jeżeli będzie miał pełną wiarę, będzie wolny od wątpliwości i będzie miał jasność, że to, co robi, jest w pełni zgodne z Bożą wolą – 6:10; 18:19–20.
 - 5. Modlitwa z władzą wiąże się ściśle ze zwycięzcami; każdy zwycięzca musi nauczyć się przemawiać do „tej góry” – Mk 11:23.
- II. W Ewangelii Łukasza 18:1–8 Pan Jezus powiedział uczniom przypowieść „co do tego, że zawsze powinni się modlić i nie zniechęcać się” – w. 1:**
- A. Znaczenie tej przypowieści jest głębokie, musimy też znać Boga w taki sposób, w jaki ona Go objawia – w. 7–8.
 - B. Wdowa z wersetu 3 oznacza wierzących; wierzący w Chrystusa w pewnym sensie są w obecnym wieku wdową, ponieważ z pozoru nie ma z nimi ich Męża, Chrystusa – 2 Kor 11:2.
 - C. Podobnie do wdowy z tej przypowieści (Łk 18:3), my, wierzący w Chrystusa, mamy przeciwnika – szatana, diabła, przez co potrzebujemy, by Bóg dokonał na nim pomsty:
 - 1. Przypowieść ta wskazuje na cierpienie, które na nas przychodzi od naszego przeciwnika, podczas pozornej nieobecności Pana.
 - 2. Podczas Jego pozornej nieobecności jesteśmy wdową, którą jej przeciwnik przez cały czas nęka.
 - D. Podczas gdy nasz przeciwnik nas prześladowuje, nasz Bóg wydaje się niesprawiedliwy, bo pozwala na niesprawiedliwe prześladowania Jego dzieci – 1 P 2:20; 3:14, 17; 4:13–16, 19:
 - 1. Przez stulecia tysiące szczerych i wiernych naśladowców Pana Jezusa cierpiało niesprawiedliwe prześladowania; także dziś wciąż niesprawiedliwie się traktuje wielu z nich – Obj 2:8–10.
 - 2. Nasz Bóg wydaje się niesprawiedliwy, skoro nie wkracza, by dokonać osądu i nas wybronić; z tego właśnie powodu Pan Jezus przy pomocy niesprawiedliwego sędziego obrazuje Boga, który pozornie nie robi nic dla swego prześladowanego ludu – Łk 18:2–6:

- a. Nasz Bóg jest Bogiem, który się ukrywa (Iz 45:15), jak świadczy o tym Księga Estery.
 - b. Musimy sobie uświadomić, że wszechmogący i wszechobecny Bóg, któremu służymy, ukrywa się, zwłaszcza gdy nam pomaga – J 14:26; Rz 8:26.
 - c. Nie możemy Go zobaczyć i z pozoru nic On nie robi; w rzeczywistości w ukryciu robi dla nas co niemiara – w. 28, 34; Est 4:14.
- E. Wdowa z przypowieści nieustannie przychodziła do niesprawiedliwego sędziego i prosiła go, żeby pomścił ją na jej przeciwniku; winniśmy wytrwale się o tę pomstę modlić i nie zniechęcać się – Łk 18:1, 3:
- 1. Gdy pozornie naszego Męża nie ma z nami i jesteśmy na ziemi opuszczeni niczym wdowa, nasz Bóg wydaje się chwilowo niesprawiedliwym sędzią – w. 6.
 - 2. Choć się On takim wydaje, my nadal musimy się do Niego zwracać, modlić się wytrwale i nie dawać Mu spokoju, gdyż pomści swoich wybranych, którzy „wołają do Niego dzień i noc” – w. 7–8a.
- F. Księga Objawienia 8:5 to odpowiedź na 6:9–11 i Ewangelię Łukasza 18:7–8:
- 1. Modlitwy świętych w Księdze Objawienia 8:3–4 z pewnością dotyczą osądzenia ziemi, która sprzeciwia się Bożej ekonomii.
 - 2. Boży sąd na ziemią – rzucenie na nią ognia – stanowi odpowiedź na modlitwy, które zanoszą święci i w których kadzidłem jest Chrystus – w. 3–5.
- G. „Czy jednak Syn Człowieka, gdy przyjdzie, znajdzie wiarę na ziemi?” – Łk 18:8b:
- 1. Greckie słowo oddane jako „wiara” oznacza dosłownie „tę wiarę”; wskazuje to na wytrwałą wiarę służącą wytrwałej modlitwie, taką jak wiara wdowy.
 - 2. Wiara, poprzez którą zostaliśmy zbawieni, jest początkowym etapem wiary; wiara, która wprowadziła nas w związek życia z Chrystusem jest łączącą wiarą – wiarą, która wchodzi w nas za sprawą nieustannego kontaktu, jaki mamy z Trójjedynym Bogiem, dzięki czemu możemy żyć przez Syna Bożego – Rz 1:17; Ga 2:20; J 14:19.
 - 3. Łącząca wiara jest boskim wymogiem wobec zwycięzców, aby mogli się oni spotkać z Chrystusem, gdy On w tryumfie powróci – Łk 18:8b:
 - a. Łącząca wiara to Trójjedyny Bóg, który porusza się w nas i łączy nas ze swym niezgłębionym bogactwem – Ef 3:8.
 - b. Łącząca wiara to wiara wierzących, którzy nie pokładają ufności w sobie; pokładają raczej ufność w Bogu – 2 Kor 1:9.
 - c. Gdy Pan Jezus powróci, zostanie licznych zwycięzców, którzy będą żyli przez łączącą wiarę, i uzna ich za skarby dla swego królestwa w tysiącletnim okresie swojego panowania – Łk 18:8b; Obj 20:4, 6.

**Odpowiedź na Boże wezwanie
i być narzędziem związanym z dyspensacją – Jego zwycięzcami –
które dokona zmiany wieku**

Wersety biblijne: Dn 1:4–9; 2:17–19; 4:22–23, 29; 6:11–12; 9:1–4, 23; 10:11, 19; 11:32b; 12:3.

- I. Za każdym razem, gdy Bóg chce wykonać ruch związany z dyspensacją, doprowadzający do zmiany wieku, musi pozyskać narzędzie związane z dyspensacją; musimy być tymi, którzy przedstawiają dla Boga wartość związaną z dyspensacją – Obj 12:5–11; 1:20; Dn 12:3; Mt 13:43:**
- A. Musimy zastanowić się nad tym, co robimy, by wprowadzić nowy wiek; jest to szczególnie czas, zachodzi więc potrzeba, by szczególnie chrześcijanie wykonali szczególną pracę – 16:18; Obj 19:7; 1 Kor 1:9; Obj 2:4–7; Kol 1:18b; J 17:21; 1 Kor 14:4b; Ef 4:16; Kol 2:19.
- B. Zasadę Pańskiego odzyskiwania widzimy u Daniela („Bóg jest moim sędzią”), Chananasza („Jah dał łaskawie” lub „Jah okazuje przychylność”), Miszaela („kto jest taki, jak Bóg?”) i Azariasza („Jah pomógł”); Daniel i jego towarzysze byli całkowicie jedno z Bogiem w swym zwycięstwie odniesionym nad szatańskimi chwytami; byli ludźmi, którzy dokonali zmiany wieku niewoli Bożego ludu na wiek powrotu do ziemi Immanuela ze względu na zbudowanie Bożego domu i Bożego miasta, dzięki którym Bóg uzyska swój wyraz i władzę – Dn 2:13, 17; Iz 8:8; por. Obj 17:14:
1. W Bożych oczach zwycięzca jest „człowiekiem drogocенności”, a nawet „samą drogocенnością”, osobą, której Bóg może użyć, by doprowadzić do zmiany wieku – 1 P 2:7; Dn 9:23; 10:11, 19.
 2. Chrystus, który jest jedynym Zwycięzcą, obejmuje wszystkich zwycięzców; ten jedyny Zwycięzca mieszka w naszym duchu i czyni nas swymi zwycięzcami – J 14:30; Dn 2:34–35; Obj 19:7–21; 1 J 5:4, 18–19; Obj 3:21.
- C. Pan musi wzbudzić ludzi, którzy dokonają zmiany wieku ze względu na odzyskanie Bożego wyrazu i Bożej władzy; wśród upadłej ludzkości niszczy się Boży wyraz i wypiera się Bożej władzy; Daniel i jego towarzysze naprawdę pozwolili Bogu przez nich się wyrazić i prawdziwie podlegali Jego władzy – Rdz 1:26; Dn 3:14–30; 4:14, 23; Obj 22:1–2.
- II. Daniel miał towarzyszy, i byli oni razem całkowicie poświęceni Bogu i oddzieleni dla Niego od wieku, który podążał za szatanem – Dn 1:4–8; 5:12, 22; 6:11:**
- A. Wszyscy, którymi Pan się posługuje, by wprowadzić nowy wiek, muszą być nazirejczykami, ludźmi dobrowolnie poświęconymi, całkowicie i ostatecznie uświęconymi dla Boga – Lb 6:1–8, 22–27; Ps 110:3; Łk 9:62; Flp 3:13–14.
- B. Wprawdzie Daniel i jego towarzysze byli bardzo młodzi, jednak stali na świadectwo przeciwko całemu światu, podobnie do tego, co uczynił Antypas w kościele w Pergamie – Obj 2:13.
- III. Daniel połączył się z Bożym pragnieniem przez Boże słowo – Dn 9:1–4; Pwt 17:18–20; 2 Tm 3:16–17; Ef 6:17–18; Ps 119:11, 24:**
- A. Daniel nie tylko regularnie czytał Boże Słowo, lecz także był z nim połączony:
1. Gdy Daniel przeczytał w Księdze Jeremiasza, że Bóg wyznaczył Izraelitom siedemdziesiąt lat niewoli i że po upływie tego czasu zwróci się do nich znowu, aby im błogosławić, natychmiast zaczął pościć i się modlić; gdy tylko dotknął Bożego pragnienia przez Słowo, natychmiast z tym pragnieniem się połączył – Dn 9:2–3.
 2. Po przeczytaniu Księgi Kapłańskiej nie mógł już dłużej spożywać nieczystych pokarmów (Dn 1:8–21); przeczytawszy Księgę Jeremiasza, mógł tylko pościć i modlić się o przywrócenie Bożego ludu do właściwego stanu (29:10–14).
- B. Musimy czytać Boże Słowo w duchu i w atmosferze modlitwy i dotykać Bożego pragnienia z Jego Słowa; natychmiast musimy się wówczas z tym pragnieniem połączyć; Biblia powinna wywierać wpływ na nasze codzienne życie, a my powinniśmy być z nią połączeni – por. Ps 119:11, 15–16, 133, 140; 2 Kor 6:14–18.

IV. Daniel był człowiekiem modlitwy, który miał znakomitego ducha, człowiekiem, który żył pod Bożymi rządami w rzeczywistości królestwa niebios, panowania niebios – Dn 2:17–19, 28; 6:11; 9:1–4, 17; 5:12, 14; 6:3; 5:22–23; 4:22–23, 29:

- A. W centrum szóstego rozdziału Księgi Daniela stoi modlitwa człowieka o realizację Bożej ekonomii; modlitwy człowieka są niczym szyny, które pozwalają Bogu się poruszać; nie ma innego sposobu, by Boża ekonomia osiągnęła pełnię i wypełniła się, prócz modlitwy; oto sekret, który ten rozdział pozwala nam odkryć.
- B. Współpracę człowieka z Bogiem najlepiej wyraża się w modlitwie; Bóg realizuje swoją ekonomię na ziemi za pośrednictwem wiernych kanałów modlitwy – Mt 26:41; Dz 6:4; Ef 6:17–18; Kol 4:2.
- C. Modlitwa jest arterią życia w Pańskim odzyskiwaniu; im częściej szatan stara się przeszkodzić naszej modlitwie, tym więcej powinniśmy się modlić – Dn 6:11, por. w. 5–10:
 - 1. Daniel był kimś, kto żył przed Bogiem; polegał na modlitwie, dzięki czemu mógł uczynić to, czego człowiek nie potrafi; polegał na modlitwie, dzięki czemu mógł zrozumieć to, czego człowiek nie potrafi zrozumieć – 2:17–19; 9:1–4; 10:1–3, 11–13.
 - 2. Modlitwa Daniela służyła całkowicie Bogu, a nie jemu samemu; poprzez modlitwę Daniel zapewnił Bogu najwyższe współdziałanie – 9:2b; Jr 25:11; Dn 9:17; 1 Krl 8:48.
 - 3. Ponieważ Daniel był człowiekiem modlitwy, Bóg go uznał; uznał, że nadaje się on do tego, by się nim posłużyć, i że jest odpowiednią osobą do wypowiedzania Bożej tajemnicy – por. Dz 6:4.
 - 4. Modlitwa Daniela osiągnęła wyżyny; prosił on Boga, by uczynił coś ze względu na Niego samego; modlił się tak: „Teraz zaś, Boże nasz, wysłuchaj modlitwy Twojego sługi i jego błagań i rozjaśnij swe oblicze nad świątynią, która leży zniszczona, ze względu na Ciebie, Panie!” – Dn 9:17.
 - 5. Tylko ktoś taki jak Daniel, kto z nierozdwojonym sercem zanosił do Boga modlitwy, które dokonały zmiany wieku, może zostać użyty przez Niego, by dokonać zmiany wieku.

V. Daniel był pełen poświęcenia i miał ducha męczeństwa – 6:11–12:

- A. Towarzysze Daniela mieli prawdziwego ducha męczeństwa; opowiadali się za Panem, jedynym Bogiem, i byli przeciwko oddawaniu czci bożkom za cenę życia, kiedy to na rozkaz Nabuchodonozora wrzucono ich do buchającego pieca – 3:19–23.
- B. Daniel się modlił, ryzykując życie; ministrowie i satrapowie chcieli go zniszczyć, szatan zaś, który za nimi stał, chciał odciąć kanał modlitwy, którą Bóg się posługiwał dla wypełnienia swojej ekonomii – 6:5–25.
- C. Każdy, kogo Bóg używa do doprowadzenia zmiany wieku, boi się tylko jednego, a mianowicie obrazić Boga i stracić Jego obecność – 3:17–18; 2 Kor 5:9–10; por. Ps 51:13; Joz 7:4.

VI. Aby być dzisiejszymi zwycięzcami, Bożym narzędziem związanym z dyspensacją, którzy doprowadzą do zmiany wieku, musimy wykupywać czas; List do Kolosan 4:5 mówi: „Wykupując czas”, jak również w Liście do Efezjan 5:16 czytamy: „wykupując czas”:

- A. W tych fragmentach można tłumaczyć słowo czas jako wykupywać „sposobność”; nam, którzy uczymy się służyć Panu, nie wolno pozwalać na to, by Głowa miała odczucie, że jesteśmy głusi na Jego wskazówki i otepiali w kwestii Jego prowadzenia; musimy pozwalać Panu, by szkolił nasz duchowy zmysł i duchowy wzrok, żebyśmy wyczuwali sposobności, ilekroć one się nadarzają, i jak najlepiej je wykorzystywali.
- B. Z dni, które Pan nam wyznaczył, być może wczoraj powinno być najwspanialszym dniem w naszym życiu, ale wczoraj mogliśmy żyć zwyczajnie; to właśnie znaczy przegapić okazję; nie ma takiego dnia, w którym Pan by dla nas czegoś nie przygotował.
- C. Pan być może poddał nam myśl, że powinniśmy wyszukać pewną osobę, która potencjalnie byłaby dla Niego bardzo użyteczna (por. Dz 9:10–19; 22:12–16), ale tego dnia nie poszliśmy, ponieważ obawialiśmy się zbyt dużego upału i byliśmy za bardzo leniwi.
- D. Pewnego dnia spotkamy się z Panem; być może będziemy żałować tego, co teraz sprawia nam w życiu satysfakcję; wielokrotnie nie sprostaliśmy Bożej woli, i postąpiliśmy niemądrze;

nie okazywaliśmy się wierni, by żyć Chrystusa, uprawiać Go, wyrażać i rozgłaszać pod każdym względem ze względu na zbudowanie Jego Ciała — 2 Kor 5:10; Mt 25:21–23, 25–26, 30; Kol 1:9–10; Mt 7:26; 25:2–3, 8.

- E. Księga Daniela 11:32b mówi: „lud tych, którzy znają swojego Boga, umocni się i będą działać”; oznacza to, że lud Boży otworzy nowe horyzonty; im lepiej znamy Bożą wolę, tym więcej wykorzystamy okazji; ci, którzy znają Boga, nigdy nie będą żyli siłą nawyku dzień po dniu — por. Pwt 4:25 i przyp.
- F. „Widzieliśmy, jak Bóg błogosławił dzieło brata Witnessa. Ma on mocny punkt: nie pozwala, aby ominęła go jakakolwiek sposobność. Trudno doszukać się u niego niewykorzystanych sposobności. Gdy tylko nadarza się sposobność, on ją wykorzystuje” — z przemowy brata Nee wygłoszonej 19 lipca 1950 r. (The Collected Works of Watchman Nee, t. 55, s. 199).
- G. Jeśli nasza służba jest zgodna z Bożą wolą, jeden dzień będzie równy wielu dniom, dni zaś spędzone poza tą wolą nie będą się liczyły; Bóg nie zatrudnia żadnego człowieka poza Bożym królestwem (Mt 20:6–7); Nabuchodonozora zaspokajała jego własna praca (Dn 4:27, 34b) — to zasada Babilonu.
- H. Dzięki jednak niech będą Panu za Jego słowo pociechy, za słowa z Księgi Joela 2:25 — przywrócone zostaną nam lata, które zjadła szarańcza; jeśli marnotrawimy swoje dni, dziesięć lat może się równać jednemu dniowi, jeśli jednak wykupujemy czas, jeden dzień może stanowić dziesięć lat.
- I. Psalm 90:12 mówi: „Naucz nas liczyć dni nasze, abyśmy osiągnęli mądrość serca”, w Psalmie 84:11 zaś czytamy: „jeden dzień w przedsionku Twych przybytków lepszy jest niż innych tysiące”; dni w niebie nie liczy się systemem dwudziestoczworgodzinny; Bóg liczy dni inaczej.

VII. Staniemy się dziś witalni, jeśli odpowiemy na Pańskie wezwanie do tego, by być zwycięzcą; zwycięzca to ktoś, kto jest witalny, a ten, kto jest witalny (żywy i aktywny) się modli — 119:88, 159; Dn 11:32b:

- A. Tworzymy nowe grupy z zamiarem uzyskania grup zwycięzców; dlatego nazywamy je grupami witalnymi; szkolenie pełnoetatowe ma wytworzyć zwycięzców, którzy są zdeterminowani, by pokonać martwość Sardes (Obj 3:1), letniość Laodycei (w. 15–16) i bezowocność, z którą rozprawia się Pan w piętnastym rozdziale Ewangelii Jana, dotyczącym krzewu winnego i gałązek (w. 1–8, 16).
- B. Jeśli mamy stać się witalni, musimy mieć bliską, osobistą i skrupulatną społeczność z Panem i poszukującymi świętymi; potrzebujemy, by Pan doprowadził nas do towarzyszy, z którymi będziemy mogli się trudzić, podobnie jak Daniel miał trzech towarzyszy — Dn 1:6.
- C. W dzisiejszym życiu kościoła (przedstawionym w formie typu przez Jerozolimę) musimy być Pańskimi zwycięzcami (których przedstawia w formie typu Syjon); to znaczy być w wieku zwycięzców zgodnie z Pańskim powołaniem (Obj 2:7, 11, 17, 26–28; 3:5, 12, 20–21; 21:7); jedno to być w życiu kościoła, a co innego — być zwycięzcą w życiu kościoła (14:1–5).
- D. Musimy powziąć postanowienie, że będziemy zwycięzcami, witalnymi osobami; zwycięzca to ktoś, kto zwycięża wszystko, co zastępuje Chrystusa i jest Mu przeciwne — Sdz 5:15–16; 1 J 2:18–20, 27.

VIII. Jako dzisiejsi zwycięzcy powinniśmy być jak dzieci Issachara, odznaczać się „głębokim zrozumieniem czasów i znajomością tego, co ma czynić Izrael” (1 Krn 12:33a); zob. na następnej stronie stosowne doświadczenie brata Lee.

W przeddzień przebudzenia, które miało miejsce w mieście Czyfu, gdy Japończycy dokonali inwazji na Chiny i uczynili jeszcze cięższym życie w Chinach, które już i tak było wystarczająco ciężkie, brat Lee napisał w swoich osobistych notatkach (w Czyfu, w 1942 r.):

Na ziemi ludzie przeżywają nieszczęścia, a kościoły – trudności; nie jest to wiek pragnienia Bożego serca, ale wiek Bożych sposobów postępowania. Bóg posługuje się tymi sposobami postępowania, aby spełnić pragnienie swego serca. Aby dokonać zwrotu z wieku sposobów postępowania na wiek pragnienia Bożego serca, człowiek musi zanosić modlitwy, które doprowadzą do zmiany wieku. Człowiekiem takim był Daniel.

Ziemię spotykają nieszczęścia, ponieważ ludzie żyjący na niej nie chcą Boga ani nie dbają o Jego sprawy. Jeśli więc święci mają się modlić o to, by okres nieszczęść dobiegł końca, muszą odpowiedzieć na Boże żądania i zatroszczyć się o Boga oraz Jego potrzeby. O! Te liczne obecne nieszczęścia powinny nas obudzić, abyśmy już nie żyli dla ziemi! O! Dzisiaj naprawdę powinniśmy poświęcić się temu, by w imieniu kościoła odpowiedzieć na Boże żądania, żeby Bóg mógł wkroczyć i doprowadzić do zmiany tego wieku sposobów postępowania na wiek pragnienia swego serca” (*The Collected Works of Witness Lee, 1932–1949*, t. 2, s. 27).

Przygotowanie oblubienicy

Wersety biblijne: Obj 19:7–9, 11–21; 21:2.

- I. **Ślub Baranka stanowi wynik ukończenia Bożej nowotestamentowej ekonomii, która polega na tym, by za pośrednictwem Chrystusowego prawnego odkupienia i przez Jego organiczne zbawienie w Jego boskim życiu uzyskać dla Chrystusa oblubienicę, kościół** – Rdz 2:22; Rz 5:10; Obj 19:7–9; 21:2, 9–11.
- II. **Pańskie odzyskiwanie służy przygotowaniu oblubienicy Chrystusa, którą tworzą wszyscy Jego zwycięzcy** – 19:7–9; por. Rdz 2:22; Mt 16:18:
 - A. Wszyscy zwycięzcy będą Nową Jerozolimą – oblubienicą Chrystusa – przez tysiąc lat na jej początkowym i świeżym etapie – Obj 19:7.
 - B. Ostatecznie wszyscy wierzący dołączą do zwycięzców, by zwieńczyć i w pełni ukończyć Nową Jerozolimę – żonę Chrystusa – w nowym niebie i nowej ziemi na wieczność – 21:2, 9–11.
- III. **Gotowość zbiorowej oblubienicy zależy od dojrzałości w życiu zwycięzców** – 19:7–9; Hbr 6:1; Flp 3:12–15; Ef 4:13–15:
 - A. W Nowym Testamencie słowo doskonały użyte jest w odniesieniu do wierzących, którzy osiągnęli pełną dorosłość i dojrzałość oraz zostali wydoskonaleni w Bożym życiu, co wskazuje na to, że musimy wzrastać i dojrzewać ku doskonałości w boskim życiu – Mt 5:48.
 - B. Musimy wciąż wzrastać, aż osiągniemy dojrzałość w boskim życiu i staniemy się w pełni dorośli, dochodząc do miary wzrostu pełni Chrystusa – Ef 4:13.
 - C. Aby oblubienica osiągnęła dojrzałość, jej wiara i miłość muszą się w pełni rozwinąć – Tt 3:15:
 1. Wiara i miłość to dwie nierozłączne, znakomite cnoty wierzących w Chrystusa – 1 Tm 1:14; 2 Tm 1:13; Ga 5:6.
 2. Poprzez wiarę przyjmujemy Pana, a poprzez miłość radujemy się Panem, którego przyjęliśmy – J 1:12; 14:21; 21:15–17:
 - a. Wiarę dał nam Bóg, abyśmy przez nią mogli przyjąć Chrystusa, ucieleśnienie Trójjedynego Boga, i w ten sposób wejść w Trójjedynego Boga oraz połączyć się z Nim w jedno, tak by był On naszym życiem, zaopatrzeniem w życie i wszystkim dla nas – 2 P 1:1.
 - b. Miłość wypływa z wiary i uzdalnia nas do tego, aby wraz z tymi, którzy razem z nami uwierzyli w Chrystusa, przejawiać w naszym życiu całe bogactwo Trójjedynego Boga, tak by Trójjedyny Bóg mógł uzyskać swój chwalebny zbiorowy wyraz – Ef 3:19–21.
- IV. **Poza osiągnięciem dojrzałości w życiu oblubienica musi zostać zbudowana jako zbiorowa osoba** – Mt 16:18; Ef 2:21–22; 4:15–16; Obj 19:7; 21:2:
 - A. Boża budowla stanowi pragnienie Bożego serca i cel Bożego zbawienia – Ef 1:5, 9; Wj 25:8; 1:11; 40:2–3, 34–35.
 - B. Bóg zamierza uzyskać budowlę, w której Bóg i człowiek, człowiek i Bóg, będą mogli być dla siebie wzajemnym mieszkaniem – J 15:4a; Obj 21:2–3, 22.
 - C. Zasada Bożej budowli polega na tym, że Bóg wbudowuje samego siebie w człowieka i człowieka w samego siebie – J 14:20; 1 J 4:15:
 1. Zespoleńcie się Boga z człowiekiem to Boże wbudowanie samego siebie w człowieka.
 2. Zespoleńcie się człowieka z Bogiem to wbudowanie człowieka w Boga – Ef 3:17.
 - D. Największym i najwyższym wymogiem, jaki Pan stawia tym, którzy Go wiernie poszukują, jest to, aby byli oni zbudowani ze współwierzącymi – 4:15–16.
 - E. Najwyższą cnotą tego, kto podąża za Chrystusem w wiecznej Bożej ekonomii, jest być zbudowanym ze współuczestnikami boskiego życia – 1 Tm 1:4.
- V. **Strój weselny oblubienicy zrobiony jest z przedniego lnu, jasnego i czystego** – Obj 19:7–8:
 - A. Słowo czysty opisuje naturę, natomiast jasny – wyraz.
 - B. Przedni len, w który ubrana jest oblubienica, to „sprawiedliwości świętych” – w. 8:

1. Chrystus jest sprawiedliwością, dzięki której zostaliśmy usprawiedliwieni przez Boga, byśmy mogli narodzić się na nowo w swoim duchu i otrzymać boskie życie — 1 Kor 1:30; Rz 8:10:
 - a. Jako nasza obiektywna sprawiedliwość, Chrystus jest Tym, w którym jesteśmy usprawiedliwieni przez Boga — 3:24, 28; 5:1, 9; 4:25; 5:16, 18.
 - b. Jako nasza subiektywna, osobista, sprawiedliwość, Chrystus jest Tym, który mieszka w nas i żyje dla nas życiem, które Bóg może usprawiedliwić i które zawsze Go zadowala — Mt 5:6, 20.
2. Jeśli mamy być znalezieni w Chrystusie, musimy spełnić warunek polegający na tym, że nie mamy własnej sprawiedliwości, lecz zamiast niej mamy sprawiedliwość, która nie jest naszą własną — tę, która jest poprzez wiarę w Chrystusa, sprawiedliwość, która jest z Boga i oparta jest na wierze — Flp 3:9.
3. Chrystus przejawiany w życiu świętych jako ich subiektywna, osobista, sprawiedliwość, staje się ich strojem weselnym — Obj 19:8:
 - a. Sprawiedliwość, którą otrzymaliśmy dla naszego zbawienia, ma charakter obiektywny i pozwala nam spełnić wymóg sprawiedliwego Boga, natomiast sprawiedliwości zwycięskich świętych mają charakter subiektywny i pozwalają im spełnić wymóg stawiany przez zwycięskiego Chrystusa — 1 Kor 1:30; Flp 3:9.
 - b. Strój weselny, o którym mowa w Ewangelii Mateusza 22:11–13, oznacza Chrystusa, którego przejawiamy w swoim życiu i który jest poprzez nas wyrażany w naszej codzienności jako nasza niezrównana sprawiedliwość — 5:20; Obj 3:4–5, 18.

VI. Aby oblubienica mogła zostać przedstawiona Oblubieńcowi, potrzebuje piękna — Pnp 1:15–16; 4:1, 7:

- A. W Pieśni nad Pieśniami zarówno kochająca, jak i Ukochany są piękni i oboje to piękno w sobie nawzajem doceniają — 1:15–16; 4:1–5, 7.
- B. List do Efezjan 5:27 mówi o pięknie oblubienicy, objawiając, że Chrystus przedstawi „samemu sobie kościół chwalebny, nie mający plamy ani zmarszczki, ani niczego takiego, lecz aby był święty i nieskazitelny”.
- C. Piękno oblubienicy pochodzi od Chrystusa, który został wbudowany w kościół i który następnie się poprzez niego wyraża — 3:17a.
- D. Naszym jedynym pięknem jest jaśnienie Chrystusa z naszego wnętrza; to, co Chrystus w nas docenia, to wyraz samego siebie — Ps 50:2.
- E. „Twoje oczy ujrzą Króla w Jego pięknie” (Iz 33:17a); „Król zapagnie twojego piękna” (Ps 45:12a).
- F. „Piękna jesteś, moja umiłowana, jak Tirsza; urodziwa jak Jerozolima; groźna jak wojsko z chorągwiami” — Pnp 6:4.

VII. Oblubienica musi być także wojownikiem ze względu na pokonanie Bożego wroga — Ef 6:10:

- A. W Liście do Efezjan 5:25–27 oraz 6:10–20 widzimy kościół jako oblubienicę i wojownika; także w Księdze Objawienia 19 mamy te same dwa aspekty kościoła.
- B. W dniu swojego ślubu Chrystus poślubi tych, którzy od lat toczyli bitwę przeciw Bożemu wrogowi; to znaczy, że Chrystus poślubi zwycięzców, którzy już zwyciężyli złego — w. 7–9; 1 J 2:14.
- C. Chrystus — walczący Generał — przyjdzie ze swą oblubienicą, która stanowi Jego armię, by stoczyć pod Armagedonem bój z Antychrystem — Obj 19:11–21:
 1. Kiedy Chrystus przyjdzie ze swoją armią, przyjdzie jako Syn Człowieka — Mt 26:64; Obj 14:14.
 2. Jako Syn Człowieka będzie On potrzebował odpowiedniczki, która będzie do Niego pasowała i Go dopełniała; odpowiedniczką tą będzie Jego oblubienica — J 3:29.
 3. Ponieważ Pan jest Słowem, Jego walką będzie wypowiedanie Bożego słowa — Obj 19:13:
 - a. Podczas gdy Pan walczy, przemawia dla Boga i wyraża Go.

b. Pańska walka pod Armagedonem będzie potężnym przemawianiem.

4. Strój weselny – Chrystus przejawiany w naszym życiu jako nasza codzienna sprawiedliwość – uzdalnia nas nie tylko do tego, byśmy mogli uczestniczyć w ślubie, lecz także do tego, by dołączyć do armii, która razem z Chrystusem będzie walczyła przeciwko Antychrystowi w wojnie pod Armagedonem – Mt 22:11–12; Obj 19:7–8, 14.

VIII. Zbiorowy Chrystus, Chrystus ze swoją zwycięską oblubienicą, przyjdzie jako kamień i zmiążdży ogół ludzkich rządów, by zaprowadzić Boże królestwo – Dn 2:34–35; Jl 3:16; Obj 19:11–21; por. Rdz 1:26:

A. Podczas gdy drugi rozdział Księgi Daniela mówi o Chrystusie, który przyjdzie jako kamień wycięty bez udziału rąk, dziewiętnasty rozdział Księgi Objawienia mówi o Chrystusie, który przyjdzie jako Ten, który ma swoją oblubienicę jako swoją armię.

B. Zanim Chrystus zstąpi na ziemię, by rozprawić się z Antychrystem i całością ludzkich rządów, będzie miał ślub, który połączy Jego zwycięzców z Nim samym w jedną całość – w. 7–9.

C. Po ślubie Pan przyjdzie ze swoją nowo poślubioną oblubienicą, aby zniszczyć Antychrysta, który wraz ze swoją armią będzie walczył bezpośrednio przeciwko Bogu – w. 11, 13–15; 2 Tes 2:2–8:

1. Pan Jezus, Słowo Boga, zgładzi Antychrysta, człowieka bezprawia, oddechem swoich ust – Obj 19:13–15; 2 Tes 2:2–8.

2. Z ust Chrystusa wychodzi ostry miecz, aby nim uderzył narody – Obj 19:15a; por. 1:16; 2:12, 16.

D. Gdy Bóg zmiążdży ludzkie rządy, oczyści cały wszechświat; wówczas zbiorowy Chrystus, Chrystus ze swymi zwycięzcami, stanie się wielką górą, która zapełni całą ziemię i uczyni ją Bożym królestwem – Dn 2:35, 44; 7:22, 27; Obj 11:15.